

“मीठे बच्चे- विनाशी शरीरधारीसँग प्रेम नगरी अविनाशी बाबासँग प्रेम गन्यौ भने रुनबाट छुट्नेछौ ।”

प्रश्न:- भुटो (अनराइटियस) प्रेम के हो र त्यसको परिणाम के हुन्छ ?

उत्तर:- विनाशी शरीरमा मोह राख्नु भुटो (अनराइटियस) प्रेम हो । जसले विनाशी चीजमा मोह राख्छन्, उनीहरू रुन्छन् । देह-अभिमानका कारण रुन मन लाग्छ । सत्ययुगमा सबै आत्म-अभिमानी हुन्छन्, त्यसैले रुने कुरै रहँदैन । जो रुन्छन् उनीहरूले गुमाउँछन् । अविनाशी बाबाको अविनाशी बच्चाहरूलाई अब शिक्षा मिल्छ, देही-अभिमानी बन्थौ भने रुनबाट छुट्नेछौ ।

ओम् शान्ति । यो त बच्चाहरूले नै जान्दछन्- आत्मा अविनाशी छ र बाबा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ, त्यसैले प्रेम कसलाई गर्नुपर्छ ? अविनाशी आत्मालाई । अविनाशीलाई नै प्रेम गर्नु छ, विनाशी शरीरलाई कहाँ प्रेम गर्नु छ र ? सारा दुनियाँ विनाशी छ, हर एक चीज विनाशी छ, यो शरीर विनाशी छ, आत्मा अविनाशी छ । आत्माको प्रेम अविनाशी हुन्छ । आत्मा कहिल्यै मर्दैन, त्यसलाई भुटो (अनराइटियस) भनिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी अपवित्र (अनराइटियस) बनेका छौ । वास्तवमा अविनाशीको अविनाशीसँग प्रेम हुनुपर्छ । तिमीहरूको प्रेम विनाशी शरीरसँग भएको छ, त्यसकारण रुनुपर्छ । अविनाशीसँग प्रेम छैन । विनाशीसँग प्रेम हुनाले रुनुपर्छ । अहिले तिमी आफूलाई अविनाशी आत्मा सम्झन्छौ भने रुने कुरा हुँदैन किनकि आत्म-अभिमानी छौ । त्यसैले बाबा अहिले तिमी बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानी बनाउनुहुन्छ । देह-अभिमानी हुनाले रुनुपर्ने हुन्छ । विनाशी शरीरका पछि रुन्छन् । सम्झन्छन् पनि- आत्मा मर्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ । तिमी अविनाशी बाबाका बच्चा अविनाशी आत्मा हो, तिमीहरूलाई रुनु आवश्यक छैन । आत्माले एउटा शरीर छोडेर गएर अर्को पार्ट बजाउँछ । यो त खेल हो । तिमी शरीरमा किन ममत्व राख्छौ । देहसहित देहका सबै सम्बन्धहरूबाट बुद्धियोग तोड । आफूलाई अविनाशी आत्मा सम्झ । आत्मा कहिल्यै मर्दैन । गायन पनि छ- जो रुन्छ उसले गुमाउँछ । आत्म-अभिमानी भएपछि नै लायक बन्नेछौ । त्यसैले बाबा आएर देह-अभिमानीबाट आत्म-अभिमानी बनाउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- तिमीहरूले कसरी भुल्यौ । जन्म-जन्मान्तर तिमीहरूले रुनुपरेको थियो । अब फेरि तिमीहरूलाई आत्म-अभिमानी बन्ने शिक्षा मिल्छ । फेरि तिमीहरू कहिल्यै रुने नै छैनौ । यो हो रुने दुनियाँ, त्यो हो हाँस्ने दुनियाँ । यो दुःखको दुनियाँ, त्यो सुखको दुनियाँ । बाबा धेरै राम्ररी शिक्षा दिनुहुन्छ । अविनाशी बाबाको अविनाशी बच्चाहरूलाई शिक्षा मिल्छ । उनीहरू देह-अभिमानी छन्, त्यसैले देहलाई नै देखेर शिक्षा दिन्छन् । त्यसैले देहको याद आउँदा रुन्छन् । देख्छन् पनि शरीर खत्तम भइरहेको छ फेरि त्यसलाई याद गरेर के फाइदा ? माटोको याद गरिन्छ र ? अविनाशी चीजले गएर अर्को शरीर लियो ।

यो त बच्चाहरूले जान्दछन्- जसले राम्रो कर्म गर्छ, उसलाई फेरि शरीर पनि राम्रो मिल्छ । कसैलाई खराब रोगी शरीर मिल्छ, त्यो पनि कर्म अनुसार हुन्छ । यस्तो होइन- राम्रो कर्म गरेको छ भने माथि जानेछौ । होइन, माथि त कोही जान सक्दैन । राम्रो कर्म गरेको छ भने राम्रो भनिनेछ । जन्म राम्रो मिल्नेछ फेरि पनि तल त उत्र्नु नै छ । तिमी जान्दछौ- हामी कसरी चढ्छौ । बन्न त राम्रो कर्मद्वारा कोही महात्मा बन्नेछ फेरि पनि कला त कम हुँदै जान्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- फेरि पनि ईश्वरलाई याद गरेर राम्रो कर्म गर्छन् भने उनीहरूलाई अल्पकाल क्षण भंगुर सुख दिन्छु । फेरि पनि सिंढी तल त झर्नु नै छ । नाम राम्रो होस् । यहाँ त मानिसले राम्रो-नराम्रो कर्मलाई पनि जान्दैनन् । रिद्धि-सिद्धिवालालाई कति मान दिन्छन् । उनीहरूका पछाडि मानिसहरू हैरान भएका हुन्छन् । हो त सारा अज्ञान । मानौं कसैले अप्रत्यक्ष दान-पुण्य गर्छन्, धर्मशाला, हस्पिटल बनाउँछन् भने अर्को जन्ममा त्यसको बदलामा अवश्य मिल्छ । बाबालाई याद गर्छन्, गालि नै दिए पनि मुखले भगवान्को नाम लिन्छन् । बाँकी अज्ञान भएकाले केही जान्दैनन् । भगवान्लाई याद गरेर रुद्र पूजा गर्छन्, रुद्रलाई भगवान् सम्झन्छन् । रुद्र यज्ञ रच्दछन् । शिव वा रुद्रको पूजा गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पूजा गर्छन् तर नबुझिकन के-के बनाउँछन्, के के गर्छन् । जति मनुष्य त्यति उनीहरूका गुरु छन् । वृक्षमा नयाँ-नयाँ पात, हाँगा-बिँगा आदि निस्कन्छन् भने कति शोभा दिन्छ । सतोगुणी हुने भएका कारण उनीहरूको महिमा हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- यो दुनियाँ हो नै विनाशी चीजहरूलाई प्रेम गर्नेवाला । कसै-कसैको धेरै प्रेम भयो भने मोहमा पागलजस्तै बन्छन् । ठूला-ठूला सेठहरू मोहवश पागल हुन्छन् । माताहरूलाई ज्ञान नभएका कारण विनाशी शरीरप्रति विधवा बनेर कति रूदै, याद गरिरहन्छन् ।

अहिले तिमीहरू आफूलाई आत्मा सम्झिएर, अरूलाई पनि आत्मा देख्ने हो भने अलिकति पनि दुःख हुँदैन । पढाइलाई कमाइको स्रोत भनिन्छ । पढाइमा लक्ष्य-उद्देश्य पनि हुन्छ । परन्तु त्यो हो एक जन्मका लागि । सरकारबाट तलब मिल्छ । पढेर व्यवसाय गर्छन् तब पैसा आदि मिल्छ । यहाँ त फेरि कुरै नयाँ छ । तिमीले अविनाशी ज्ञान रत्नहरूबाट भोली भर्दछौ । आत्माले सम्झन्छ— बाबाले हामीलाई अविनाशी ज्ञान खजाना दिनुहुन्छ । भगवान्ले पढाउनुहुन्छ त्यसैले अवश्य भगवान् भगवती नै बनाउनुहुन्छ । तर वास्तवमा यी लक्ष्मी-नारायणलाई भगवान्-भगवती सम्झनु गलत हो । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— ओहो, जब हामी देह-अभिमानी हुन्छौं तब हाम्रो बुद्धि कति बिकृत हुन्छ । जनावर बुद्धिजस्तै बन्छ । जनावरको सेवा पनि राम्रो हुन्छ । मनुष्यहरूको त केही पनि हुँदैन । दौडका घोडाहरूको कति स्याहार-सुसार हुन्छ । यहाँका मनुष्यको हेर के हाल छ । कुकुरलाई कति प्रेमसँग स्याहारछन् । चाटिरहन्छन् । साथमा सुताउँछन् पनि । हेर दुनियाँको के हाल भएको छ । वहाँ सत्ययुगमा यो धन्दा हुँदैन ।

त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरूलाई माया राख्ने अनराइटियस बनाइदिएको छ । अनराइटियस राज्य छ नि । मनुष्य अनराइटियस हुँदा सारा दुनियाँ पनि अनराइटियस हुन जान्छ । राइटियस र अनराइटियस दुनियाँमा हेर फरक कति छ ! कलियुगको हालत हेर के छ ! मैले स्वर्ग स्थापना गरिरहेको छु, त्यसैले मायाले पनि आफ्नो स्वर्ग देखाइरहेको छ, प्रलोभन दिन्छ । बनावटी धन कति छ । सम्झन्छन्— हामी यहीँ स्वर्गमा बसेका छौं । स्वर्गमा कहाँ यति उँचा १०० तलाका भवन आदि हुन्छन् र ! कस्ता-कस्ता भवन सजाउँछन्, वहाँ त दुई तलाका भवन पनि हुँदैनन् । मनुष्य नै धेरै कम हुन्छन् । यति थोरै जमिन तिमीहरू के गर्छौं । यहाँ जमिनका बारेमा कति लडाईं-भगडा हुन्छन् । वहाँ सारा जमिन तिमीहरूको रहन्छ । कति रात-दिनको फरक छ । उहाँ लौकिक पिता, यहाँ पारलौकिक पिता हुनुहुन्छ । पारलौकिक बाबाले बच्चाहरूलाई के दिनुहुन्छ र ! आधाकल्प तिमीहरूले भक्ति गर्दछौ । बाबा स्पष्ट भन्नुहुन्छ— यसबाट मुक्ति मिल्दैन अर्थात् मसँग मिल्दैनौ । तिमीहरू मुक्तिधाममा मसँग मिल्छौ । म पनि मुक्तिधाममा रहन्छु । तिमीहरू पनि मुक्तिधाममा रहन्छौ फेरि वहाँबाट तिमीहरू स्वर्गमा जान्छौ । वहाँ स्वर्गमा म हुन्छु । यो पनि ड्रामा छ । फेरि हुबहु यस्तै रिपिट हुनेछ, फेरि यो ज्ञान भुलिनेछ । प्रायः लोप हुनेछ । जबसम्म संगमयुग आउँदैन तबसम्म गीताको ज्ञान कसरी हुन सक्छ । बाँकी जति पनि शास्त्र आदि छन्, ती हुन् भक्तिमार्गका शास्त्र ।

अहिले तिमीहरू ज्ञान सुनिरहेका छौ । म बीजरूप, ज्ञानको सागर हुँ । तिमीहरूलाई केही पनि गर्न दिन्नं, पाउमा ढोग्न पनि दिन्नं । कसको पाउमा ढोग्ने । शिवबाबाको त पाउ छैन । यो त ब्रह्माको पाउमा ढोग्नु हुन्छ । म त तिमीहरूको सेवक हुँ । उहाँलाई निराकार, निरहंकारी भनिन्छ, त्यो पनि जब उहाँ कर्ममा आउनुहुन्छ तब त निरहंकारी भनियोस् । बाबाले तिमीहरूलाई अथाह ज्ञान दिनुहुन्छ । यो हो अविनाशी ज्ञान रत्नको दान । फेरि जसले जति लिन्छ । अविनाशी ज्ञान रत्न लिएर फेरि अरूलाई दान गर्दै जाऊ । यिनै रत्नहरूका लागि भनिन्छ— एक-एक रत्न लाखौंका छन् । कदम-कदममा पद्म दिनेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ । सेवामा बडो लगन चाहिन्छ । तिमीहरूको कदम हो यादको यात्राको, त्यसबाट तिमीहरू अमर बन्दछौ । वहाँ मर्ने आदिको फिक्री हुँदैन । एउटा शरीर छोड्यो अर्को लियो । मोहजित राजाको कथा पनि सुनेको हुनुपर्छ । यो त बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । अहिले बाबा तिमीहरूलाई यस्तो बनाउनुहुन्छ, अहिलेको नै कुरा हो ।

रक्षाबन्धनको पर्व पनि मनाउँछन् । यो कहिलेको निशानी हो ? भगवान्ले कहिले पवित्र बन भन्नुभयो ? यी मनुष्यलाई के थाहा— नयाँ दुनियाँ कहिले हुन्छ, पुरानो दुनियाँ कहिले हुन्छ ? यो पनि कसैलाई थाहा छैन । यति भन्छन्— अहिले कलियुग हो । सत्ययुग थियो, अहिले छैन । पुनर्जन्म पनि मान्छन् । ८४ लाख भनिदिन्छन् त्यसोभए अवश्य पुनर्जन्म भयो नि । निराकार बाबालाई सबैले याद गर्छन् । उहाँ सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै आएर सम्झाउनुहुन्छ । देहधारी बाबा त धेरै छन् । जनावर पनि आफ्ना बच्चाहरूका बाबा हुन् । उनीहरूका लागि यस्तो भनिदैन— जनावरका बाबा । सत्ययुगमा कुनै फोहरमैला (किचडपट्टी) हुँदैन । जस्तो मनुष्य त्यस्तै फर्निचर हुन्छन् । वहाँ पन्छी आदि पनि फस्टक्लास सुन्दर हुन्छन् । सबै राम्रा-राम्रा चीज हुन्छन् । वहाँ फल कति ठूला र मीठा हुन्छन् । फेरि ती सबै कहाँ जान्छन् ! मीठोबाट निस्किएर तीतोपन आउँछ । थर्दक्लास बनेपछि चीज पनि

थर्डक्लास बन्छन् । सत्ययुग हो फस्टक्लास त्यसैले सबै चीजहरू फस्टक्लास मिल्छन् । कलियुगमा हुन्छन् थर्डक्लास । सबै कुरा सतो, रजो, तमो... बाट पार हुन्छन् । यहाँ त कुनै आनन्द छैन । आत्मा पनि तमोप्रधान त शरीर पनि तमोप्रधान छ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान छ, कहाँ त्यो, कहाँ यो, रात-दिनको फरक छ । बाबा तिमीहरूलाई कति उच्च बनाउनुहुन्छ । जति याद गर्नेछौ, त्यति स्वास्थ्य-सम्पत्ति दुवै मिल्नेछ । बाँकी के चाहियो । दुवै चीजमध्ये एउटा भएन भने सुख हुँदैन । मानौं, स्वास्थ्य छ, सम्पत्ति छैन भने के कामको । गाउँछन् पनि— “पैसा है तो घुमकर आओ” । बच्चाहरू सम्भन्छन्— भारतवर्ष सुनको चरी थियो, अहिले सुन कहाँ । सुन, चाँदी, ताँबो गयो अहिले त कागज नै कागज छ । कागज पानीमा बग्यो भने पैसा कहाँबाट मिलोस् । सुन त धेरै गह्रौं हुन्छ, त्यो त्यहीँ डुबिरहन्छ । आगोले पनि सुनलाई जलाउन सक्दैन । त्यसैले यहाँ सबै दुःखका कुरा छन् । वहाँ यी सबै कुराहरू हुँदैनन् । यहाँ अहिले अपार दुःख छ । बाबा आउनुहुन्छ नै तब जब अपार दुःख हुन्छ, भोलि फेरि अपार सुख हुनेछ । बाबा त कल्प-कल्प आएर पढाउनुहुन्छ, यो कुनै नयाँ कुरा कहाँ हो र ? खुशीमा रहनुपर्छ । खुशी नै खुशी, यो अन्तिमको कुरा हो । अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपिनीसँग सोध्नुहोस् । अन्त्यमा तिमीहरूले धेरै राम्रोसँग बुझ्नेछौ ।

वास्तवमा शान्ति केलाई भनिन्छ, यो बाबाले नै बताउनुहुन्छ । तिमीहरू बाबाबाट शान्तिको वर्सा लिन्छौ । उहाँलाई सबैले याद गर्छन् । बाबा शान्तिका सागर हुनुहुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मेरो पासमा को-को आउन सक्छन् । फलानो-फलानो धर्म फलानो-फलानो समयमा आउँछन् । स्वर्गमा त आउन सक्दैनन् । अहिले साधु सन्त धेरै निस्किएका छन् त्यसैले उनीहरूको महिमा हुन्छ । पवित्र छन् भने उनीहरूको महिमा अवश्य हुनुपर्छ । अहिले नयाँ उत्रिएका छन् । पुरानाको त यति धेरै महिमा हुन सक्दैन । उनीहरू त सुख भोगेर तमोप्रधानमा भएका छन् । कति धेरै गुरुहरू किसिम-किसिमका निस्कदै जान्छन्, यस बेहदको वृक्षलाई कसैले जान्दैन । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— भक्तिका सामग्री त्यति छन्, जति वृक्ष फैलिएका छन् । ज्ञान बीज कति थोरै छ । भक्तिलाई आधाकल्प लाग्छ । यो ज्ञान त केवल यस एक अन्तिम जन्मका लागि हो । ज्ञानलाई प्राप्त गरेर तिमी आधाकल्पका लागि मालिक बनेर जानेछौ । भक्ति बन्द हुन्छ, दिन आउँछ । अहिले तिमी सदाकालको लागि हर्षित बन्दछौ, यसलाई ईश्वरको अविनाशी चिट्ठा (लटरी) भनिन्छ । त्यसैका लागि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । ईश्वरीय चिट्ठा (लटरी) र आसुरी चिट्ठा (लटरी) मा कति फरक हुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) तिमीहरूको हर कदममा पदम् छ, यसबाट नै अमर पद प्राप्त गर्नु छ । अविनाशी ज्ञान रत्न जो बाबाबाट मिल्छ, त्यसको दान गर्नु छ ।
- २) आत्म-अभिमानि बनेर अपार खुशीको अनुभव गर्नु छ । शरीरबाट मोह निकालेर सदा हर्षित रहनु छ, मोहजित बन्नु छ ।

वरदानः— महादानी बनेर उदारदिलद्वारा खुशीको खजाना बाँड्नेवाला रहमदिल भव

मानिसहरू अल्पकालको खुशी प्राप्त गर्नका लागि कति समय वा धन खर्च गर्छन् फेरि पनि वास्तविक खुशी मिल्दैन, यस्तो आवश्यकताको समयमा तिमी आत्माहरूले महादानी बनेर उदारदिलद्वारा खुशीको दान दिनु छ । यसका लागि दयावान्को गुण प्रकट गर । तिमीहरूको जड चित्रले वरदान दिइरहेको छ त्यसैले तिमीहरू पनि चैतन्यमा दयावान् बनेर बाँड्दै जाऊ, किनकि आत्माहरू परवश छन् । कहिल्यै यो नसोच— यो त सुन्नेवाला होइन, तिमी दयावान् बनेर दिदै जाऊ । तिम्रो शुभ भावनाले उनीहरूलाई फल अवश्य दिनेछ ।

स्लोगनः— योगको शक्तिद्वारा हर कर्मेन्द्रियलाई आदेशमा चलाउनेवाला नै स्वराज्य अधिकारी हुन् ।

❁ शब्दार्थः— १. अनराइटियस— अधार्मिक, अपवित्र, पापी, भुटो २. राइटियस— धार्मिक, न्यायी, पवित्र